

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Frank Edit ügyvéd (felperes címe) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek Lázár Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Lázár Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2014. május 29. napján kelt, 21.P.25.047/2013/13. számú ítélete ellen az alperes 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 188.190 forint tőkét, annak 2013. augusztus 9. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát és 26.700 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A megállapított tényállás szerint az alperes üzemeltetésében áll a T., V. utca 6. szám alatti H. X G. I. elnevezésű vendéglátóipari egység, ahol a felperes képviselője 2013. július 1-jén két adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély elnevezésű nyomtatványt töltött ki és hagyott hátra. Az ellenőr rögzítette, hogy az alperes kéthetente tart diszkó/élőzenés-táncos rendezvényt, az első rendezvényre 2013. május 18. napján került sor. A dokumentumot az alperes részéről a recepciós feladatokat végző személy írta alá és pecsételte le, aki kapcsolattartóként két személyt, illetve telefonszámot adott meg, közülük az egyik az alperes törvényes képviselője volt. A másik adatlap a kereskedelmi szálláshelyre vonatkozott, azon feltüntetésre került, hogy a gépzene felhasználás kezdőnapja 2013. július 1., továbbá, hogy a szállodai szobákban tv-készülék van és ez esetben a zeneszolgáltatás kezdete szintén 2013. július.

A 2013. május 18. és június 29., továbbá 2013. július 1. és szeptember 30. közötti időszakra összesen 188.190 forint erejéig a felperes számlát állított ki a szerzői jogdíjról. Az alperes arra hivatkozva, hogy a cég képviseletére a törvényes képviselője jogosult, de nem vele történt az egyeztetés válaszlevelében az alaptalan jogdíj törlését kérte.

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását kezdeményezte, amellyel szemben az alperes ellentmondással élt. A perré alakult ügyben követelését a felperes változatlanul fenntartotta, kérte az alperest kötelezni 188.190 forint és annak 2013. augusztus 9. napjától számított, a Ptk. 301/A. § (2)

bekezdése szerinti késedelmi kamata, a közjegyzői díj, az illeték és az ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nagyobb részt alaposnak találta. Döntését a Ptk. 86. § (1) bekezdésére, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szjt.) 16. § (1) bekezdésére, 25. § (1) és (4) bekezdéseire alapította.

Bár egyetértett azzal az alperesi érveléssel, hogy az adatszolgáltatási lap nem tekinthető teljes bizonyító erejű magánokiratnak, mégis az okiratot, amelynek tartalmát az üzletben hagyott másolatból az alperes megismerhette, az abban foglaltak bizonyítására alkalmasnak találta. Az elsőfokú bíróság a csatolt adatszolgáltatási lap, fotók és a felperesi alkalmazott, S.B.tanú vallomása alapján megállapította, hogy az érintett időszakban több diszkó rendezvény volt és rádió útján zeneszolgáltatás történt az alperesnél. A fényképeken mennyezetre szerelt hangszórók, a pultnál CD-lejátszó és rádió készülék láthatók. A tanú előadta, hogy az ellenőrzés alkalmával a zeneszolgáltató eszköz működött is. A tv-készülékek pedig funkciójuknál és műszaki jellemzőiknél fogva alkalmasak a zeneszolgáltatásra. Utalva a BH.1992.98. számú jogesetre kifejtette, hogy a jogdíjfizetési kötelezettséget már az megalapozza, ha az üzletben olyan eszköz kerül elhelyezésre, amelyen keresztül zeneszolgáltatás történhet.

Az elsőfokú bíróság a diszkó kapcsán elvetette azt az alperesi kifogást, hogy fizetési kötelezettség a vele bérleti szerződést kötő személyt terheli, mivel a Hivatalos Értesítőben közzétett V13. Díjszabás IV. fejezet 2.1. pontja értelmében jogdíjfizetésre az a személy köteles, aki az üzletre működési engedéllyel rendelkezik, illetve, aki bejelentést tett az illetékes hatósághoz. Ilyen bejelentéssel azonban az alperes vagy a bérlője nem élt a felperes felé, az alperes saját állítása szerint is csak a követelésről való tudomásszerzést követően, a számla kézhezvételekor küldte meg a bérleti szerződést. Mindezek okán az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a diszkó rendezvények után is az alperest terheli a jogdíjfizetési kötelezettség. Azonban nem találta alkalmazhatónak a gazdálkodó szervezetek közötti késedelmi kamatra vonatkozó szabályokat, mert a szerzői jogdíjak érvényesítése nem minősíthető gazdálkodó tevékenységnek és az ilyen perek nem tekinthetők gazdálkodó szervezetek egymás közötti jogvitájának. Ennek folytán az alperest a felperesi számítás szerinti tőke és annak a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kötelezte.

A döntés ellen az alperes élt fellebbezéssel, annak jogi és ténybeli megalapozatlansága miatt kérte az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását.

Változatlanul vitatta az adatlapok bizonyító erejét, hangsúlyozta, hogy azon a felperes képviselője által a cég ügyvezetőjének írt tájékoztatás, üzenet található, ami arra utal, hogy ismert volt előtte is, hogy ki jogosult az alperes képviselőjére. Mégis egy olyan személytől származó elismerésre hivatkozik a felperes, aki utólag már beazonosíthatatlan, pedig a minimálisan elvárható gondosság az lett volna, ha az aláíró személyt azonosítható módon szerepelteti a felperes. Emellett a telefonos elérhetőségnél is jól láthatóan az aláírótól eltérő, más személyek szerepelnek. Ismételten hivatkozott rá, hogy gépi zeneszolgáltatási eszköz nincs az épületben, a televíziók zárt hálózaton kizárólag oktatási anyagokat sugároznak. A diszkó körében újólapon utalt a bérleti szerződés 2. pontjára, amiben a bérbevevő vállalta, hogy minden bejelentési és nyilvántartási kötelezettségének eleget tesz, ezért amennyiben mulasztott a felelősség őt terheli. Minthogy a bérleti szerződést az alperesi ügyvezető a követelésről való tudomásszerzést követően haladéktalanul megküldte, a felperesnek módjában állt volna az ügyben teljes felelősséggel tartozó személytől követelni a jogdíjat. Mindezek alapján a felperes követelését megalapozatlannak találta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozott rá, hogy az egységes bírósági gyakorlat szerint a felhasználási szerződés megkötése a vendéglátó üzletben szokásos szerződések közé tartozik, ugyanakkor ha az aláíró képviseleti joga nem áll fenn, az alperest a jogdíjfizetési kötelezettség jogosulatlan felhasználás címén akkor is terheli.

A döntésnek a gazdálkodó szervezetek közötti kamatmértékre vonatkozó felperesi igényt elutasító rendelkezését a fellebbezés nem érintette, ezért ebben a részében az ítélet jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival egyetértett, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a nem fellebbezett részében nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá.

A fellebbezési érvelés értelmében a felperes nem alapíthatta volna keresetét olyan adatlapokra, amiket az alperes részéről nem a cég képviselőjére jogosult ügyvezető, hanem csak az üzletben munkát végző alkalmazott írt alá. Ezzel a kifogással az alperes nem mentesül a jogdíjfizetési kötelezettség alól az alábbiak szerint.

A Ptk. 220. § (1) bekezdése szerint áru adásvételével vagy egyéb szolgáltatás nyújtásával rendszeresen foglalkozó jogi személynek az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségeiben dolgozó alkalmazottat és tagot - amennyiben jogszabály eltérően nem rendelkezik, vagy a körülményekből más nem következik - az ott szokásos szerződések megkötésénél és lebonyolításánál a jogi személy képviselőjének kell tekinteni.

A képviselőre vonatkozó jogszabályi vélelem kizárólag olyan szerződések tekintetében áll fenn, ami az adott üzlet profiljához tartozik. Ez jelen esetben a vendéglátási, éttermi és szállásadási szolgáltatásokat jelenti, az Szjt. 25. § (1) bekezdésében megfogalmazott felhasználási szerződés azonban nem sorolható ezen körbe. Az alkalmazottnak a felhasználási szerződés kötéséhez való képviseleti jogosultságát önmagában a cég bélyegzőjének a használata sem támasztja alá. Mindebből az következik, hogy a felhasználási szerződés tekintetében a helyszínen tartózkodott alkalmazottat nem lehet a cég képviselőjének tekintetni, és eljárását az alperes utóbb sem hagyta jóvá (Ptk. 221. § (1) bekezdés), hiszen a felperes által kibocsájtott jogdíjfizetési értesítőben foglalt összeget nem fizette meg, a követelést nem ismerte el. Ennek folytán a peres felek között nem jött létre felhasználási szerződés és ezen a jogcímen az alperes nem kötelezhető szerzői jogdíj fizetésére. Ebben a körben tehát nem volt osztható a fellebbezési ellenkérelemben kifejtett felperesi érvelés.

A Legfelsőbb Bíróság BH1993/240. számon közzétett eseti döntésében adott iránymutatás szerint az adatszolgáltatási lap, mint a Pp. 199. §-a által szabályozott egyszerű okirat bizonyító erejét azonban nem befolyásolja az aláíró kiléte. Ekként minden ügyben egyedileg kell elbírálni, hogy az adott tényállás mellett történt-e zeneszolgáltatás, mert amennyiben ez megállapítható, úgy az alperest az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja alapján az engedély nélküli, jogosulatlan felhasználás után terheli a szerzői jogdíj fizetési kötelezettség, ennek mértéke legalább a jogszerű felhasználás esetén fizetendő jogdíjnak felel meg. Az alperes a diszkó estek körében eredménytelenül védekezett azzal, hogy azt nem ő, hanem a vele szerződéses viszonyban álló személy szervezte és tartotta, mert helyesen mutatott rá az elsőfokú ítélet, hogy az V13. Díjszabás IV. fejezet 2.1. pontjában foglaltak szerint a díjfizetésre a működési engedéllyel rendelkező üzemeltető köteles. Arra pedig az alperes a

fellebbezésben sem hivatkozott, hogy a vele bérleti szerződést kötő, perben nem álló bérlő ilyennel rendelkezett volna.

Osztotta a másodfokú bíróság az ítéleti döntést a rádió, illetve a tv készülékek használata körében is. A 2013. július 1. napján felvett adatlapokból kitűnően az étteremben rádió, a szobákban televíziók vannak elhelyezve. Erre tekintettel a kialakult bírósági gyakorlat szerint (BH1992.98.) vélelmezni kell, hogy ezeken a berendezéseken keresztül zeneszolgáltatás történt, mivel ezek a gépi szerkezetek objektíve alkalmasak arra, hogy rajtuk keresztül szerzői műveket közvetítsenek a nyilvánosság felé. Ezt a vélelmet az alperes nem döntötte meg, noha a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ebben a körben őt terhelte a bizonyítási kötelezettség. S. B. tanú vallotta, hogy az ellenőrzés idején a zeneszolgáltató eszköz működött, emellett a berendezés és a mennyezetre erősített hangfalak az FT/13/1. jelzés alatti fotókon jól kivehetőek. A televízió készülékek kapcsán az alperes oktatási célokra, illetve zárt hálózatra hivatkozott. Egyrészt ebben a körben bizonyítást nem ajánlott fel, másrészt az esetleges zárt lánc sem zárja ki annak a lehetőségét, hogy azon szerzői jogi védelem alatt álló zeneműveket továbbítsanak, ahhoz pedig nem fér kétség, hogy a tv készülék alkalmas a zene megszólaltatására.

A kifejtettek alapján nem volt jogszabályi lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására.

A fellebbezés eredménytelensége folytán a felperest másodfokú perköltség illeti meg a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) bekezdései és 4/A. §-a alapján állapította meg.

Budapest, 2015. szeptember 3.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: